

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **PM Realstav Invest s.r.o.**, se sídlem Rosická 333, Tetčice, zast. Helenou Koudelkovou, advokátkou se sídlem Jiráskova 284/10, Vyškov proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 12. 11. 2014, č. j. ÚOHS-R230/2014/VZ-23857/322/310/DRu,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Vymezení věci

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí shora specifikovaného rozhodnutí předsedy žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014, č. j. ÚOHS-S388/2014/VZ-12193/2014/514/JNv. Žalovaný postupem dle § 66 odst. 1 písm. g) zák. č.

500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zastavil řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele učiněných při zadávání podlimitní veřejné zakázky „*Rekonstrukce bazénu na ZŠ Holzova I. a II. etapa*“ zadávané ve zjednodušeném podlimitním řízení na základě výzvy k podání nabídek ze dne 13. 2. 2014, neboť žádost navrhovatele (žalobce) se stala zjevně bezpředmětnou. Správní řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele (Statutární město Brno, městská část Brno-Líšeň) bylo zahájeno dne 28. 4. 2014 na základě návrhu žalobce. Žalobce se domáhal, aby žalovaný uložil nápravné opatření tím, že zruší rozhodnutí zadavatele o vyloučení žalobce ze zadávacího řízení a všechny následující úkony zadavatele v zadávacím řízení a nařídí zadavateli opětovné posouzení jeho nabídky. Současně navrhoval vydání předběžného opatření dle § 117 odst. 1 písm. a) zák. č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“). Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 5. 2014, č. j. ÚOHS-S388/2014/VZ-11092/2014/514/JNv byl návrh žalobce na vydání předběžného opatření ve formě uložení zákazu zadavateli uzavřít smlouvu v zadávacím řízení zamítnut. Řízení o rozkladu žalobce proti tomuto rozhodnutí byl rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 23. 6. 2014, č. j. ÚOHS-S388/2014/VZ-12991/2014/514/JNv byl postupem dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastaven, neboť se stal zjevně bezpředmětným. Žalobce však rozhodnutí předsedy žalovaného ve věci předběžného opatření dle § 117 a písm. c) ZVZ nenapadl u soudu správní žalobou. Dne 5. 6. 2014 uzavřel zadavatel s vybraným uchazečem (společnost MORYS s.r.o.) smlouvu na plnění předmětné veřejné zakázky.

II.

Obsah žaloby

Žalobce podrobnou argumentací dovozuje, že řízení bylo zastaveno pouze odkazem na již uzavřenou smlouvu v zadávacím řízení, aniž by se žalovaný zabýval tím, zda postup zadavatele v zadávacím řízení byl v souladu se ZVZ či nikoli; žalobce tu podrobně argumentuje k pochybením, jichž se měl zadavatel dopustit, a dovozuje, že nezabýval-li se žalovaný těmito otázkami, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Zároveň žalobce namítá, že žalovaný rozhodl o zastavení řízení bez toho, že by se zabýval významem meritorního posouzení postupu zadavatele v rozhodnutí žalovaného z pohledu náhrady škody.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný pokládá věcnou argumentaci žalobce k pochybením zadavatele za bezpředmětnou, neboť těmito otázkám se rozhodnutí věnovat nemohla. Na důvodech, které vedly k vydání obou rozhodnutí, žalovaný přitom setrvává.

Zastavení správního řízení pro zjevnou bezpředmětnost podaného návrhu žalobce odůvodňuje tím, že již byla uzavřena smlouva, aniž by měl prostor pro uvážení, zda řízení v takové situaci zastavit či nikoli. Odkázal zde především na judikaturu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2014.

IV. Právní hodnocení soudu

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Stěžejní žalobní námitkou byla skutečnost, že se žalovaný, resp. jeho předseda, věcně nezabývali návrhem a nevyslovili, zda zadavatel při zadání předmětné zakázky dodržel nebo nedodržel postup stanovený pro zadání veřejné zakázky a zda tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zahájené na návrh žalobce bylo místo toho jen zastaveno z důvodu, že se jeho návrh stal zjevně bezpředmětný v důsledku uzavření smlouvy na veřejnou zakázku.

Při posouzení věci vyšel soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. března 2015, č. j. 4 As 249/2014-43, který se zabýval obdobným případem. V jeho rozsudku je mj. uvedeno: „(17) V České republice je pravomoc k přezkumnému řízení ve smyslu směrnice (směrnice Rady 89/665/EHS o koordinaci právních a správních řízeních týkajících se přezkumného řízení při zadávání veřejných zakázek na dodávky a stavební práce, ve znění změn provedených směrnicemi 92/50/EHS a 2007- dopl. soudem) rozdělena mezi Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, který má pravomoc rozhodovat o předběžných opatřeních (§ 117 zákona o veřejných zakázkách) a o nápravných opatřeních zahrnujících zrušení úkonu zadavatele nebo celého zadávacího řízení (§ 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách), na jedné straně, a na druhé straně civilní soudy, které rozhodují o náhradě škody způsobené porušením povinností zadavatele při zadávání veřejné zakázky. V souladu s ustanoveními směrnice je Úřad pro ochranu hospodářské soutěže oprávněn rozhodnout o předběžném opatření, respektive o uložení opatření k nápravě pouze do okamžiku, kdy je uzavřena smlouva na veřejnou zakázku. Lze tedy konstatovat, že účelem řízení o přezkoumání úkonů zadavatele je uložení nápravného opatření v případě kvalifikovaného porušení postupu pro zadání veřejné zakázky zadavatelem, tedy zjednání nápravy v době, kdy lze ještě pochybení zadavatele napravit, tj. před uzavřením smlouvy na veřejnou zakázku. Účinnost takového prostředku nápravy zajišťuje česká právní úprava v souladu se směrnicí pomocí blokačních lhůt stanovených v § 111 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách, které zakazují zadavateli uzavřít smlouvu na veřejnou zakázku, dokud běží lhůty pro podání námitek proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, pro podání návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, respektive pro rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o návrhu na vydání předběžného opatření.“

Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozhodnutí rovněž uvedl: „[19] Podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze konstruovat nad rámec platné právní úpravy a zákonem stanovené pravomoci Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže povinnost stěžovatele vést řízení i po uzavření smlouvy na veřejnou zakázku, tj. poté, co odpadl předmět řízení, kterým je trvající zadávací řízení, které lze korigovat uložением opatření dle § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, a vydat *de facto* deklaratorní rozhodnutí o tom, zda došlo ke kvalifikovanému porušení povinností zadavatele. Pokud krajský soud v této souvislosti

odkazoval obecně na zásady dobré správy, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že v principech dobré správy, které jsou pro činnost správních orgánů závazné na základě § 8 odst. 2 správního řádu a byly formulovány v řadě mezinárodních dokumentů [srov. např. Doporučení členským státům o dobré správě schválené výborem ministrů Rady Evropy 20. 6. 2007, č. CM/Rec(2007)7, dostupné na www.coe.int], nenalézá pro závěr krajského soudu oporu. Naopak dobrá správa zahrnuje i povinnost respektovat zásadu proporcionality, která zapovídá správnímu orgánu mj. zjišťování skutečností, které jsou pro rozhodnutí ve věci (již) irelevantní a obtěžování účastníků zasahováním do jejich práv a oprávněných zájmů, není-li to nezbytné pro dosažení zákonem stanoveného účelu (srov. též § 2 odst. 3 a § 3 a § 6 odst. 2 správního řádu).

[20] Zohlednit je nutno i skutečnost, že pokud by Úřad pro ochranu hospodářské soutěže v rozhodnutí o zamítnutí návrhu vydaném po uzavření smlouvy na veřejnou zakázku pouze v odůvodnění vyslovil závěr, že zadavatel kvalifikovaným způsobem porušil zákon o veřejných zakázkách, zadavatel by neměl žádnou možnost domáhat se ochrany proti takové, pro něj jistě nepřijemné části odůvodnění rozhodnutí úřadu. Vzhledem k tomu, že výrokem rozhodnutí (tj. zamítnutím návrhu) nebylo do právní sféry zadavatele zasaženo, byla by žaloba zadavatele proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže nepřipustná [srov. § 68 písm. d) s. ř. s., podle něhož je nepřipustná žaloba směřující jen proti důvodům rozhodnutí správního orgánu].

[25] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že v případě, že po podání návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele dojde k uzavření smlouvy na veřejnou zakázku, je namíste řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Tento závěr je ostatně v souladu se standardní komentářovou literaturou (srov. Jurčík R.: *Zákon o veřejných zakázkách. Komentář*. 3. vydání. Praha, C. H. Beck, 2012, str. 686: „*Ustanovením § 118 odst. 1 není dotčena možnost zastavení řízení podle obecné procesní úpravy v § 66 SpŘ. Například pokud by byl podán návrh na opatření k nápravě po uzavření smlouvy, jednalo by se o žádost zjevně právně nepřipustnou – § 66 odst. 1 písm. b) SpŘ, popř. pokud by došlo k uzavření smlouvy v průběhu řízení o návrhu na uložení opatření k nápravě, stala by se žádost zjevně bezpředmětnou – § 66 odst. 1 písm. g) SpŘ.*“).

Žalobce dále argumentoval i nutností meritorního rozhodnutí z důvodu případného domáhání se náhrady škody. I k tomu se Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozsudku vyjádřil, a to následovně: „[18] Jak bylo správně uvedeno již v citovaném rozsudku ve věci *MHM Computers*, zrušení úkonu (rozhodnutí) zadavatele není nezbytným předpokladem pro uplatnění nároku na náhradu škody způsobené porušením povinností zadavatele při zadávání veřejné zakázky. Nejedná se o odpovědnost státu ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Zadávání veřejných zakázek totiž není výkonem veřejné moci, jde o civilní kontraktní proces modifikovaný zvláštními předpisy závaznými pro veřejné zadavatele a další subjekty. Odpovědnost zadavatele za škodu způsobenou dodavatelí či uchazeči o veřejnou zakázku je pak občanskoprávním odpovědnostním vztahem. Soudy rozhodující v občanském soudním řízení jsou pak kompetentní i k posouzení otázky, zda došlo k porušení povinností zadavatele vyplývajících z právních předpisů upravujících zadávání veřejných zakázek, což je jedním ze základních předpokladů vzniku odpovědnosti zadavatele za škodu.

Ostatně je třeba zdůraznit, že civilní soudy rozhodující o žalobě na náhradu škody způsobené zadavatelem by závěrem Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o pochybení zadavatele vysloveným v odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí návrhu nebyly vázány. Nejedná se totiž ani o rozhodnutí o osobním stavu ani o rozhodnutí o tom, že byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt (srov. § 135 odst. 1 občanského soudního řádu).“

Žalobce rovněž namítal, že nepřezkoumal-li věc žalovaný meritorně, pak ani nemohl zjistit, zda se zadavatel nedopustil správního deliktu dle § 120 ZVZ. I k této otázce se Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku vyslovil: „[24] Zastavení řízení o návrhu není na překážku ani vedení řízení o správním deliktu zadavatele podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, které lze ovšem zahájit pouze z moci úřední. Pokud v průběhu řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zahájeného na návrh a zastaveného z důvodu uzavření smlouvy na veřejnou zakázku Úřad pro ochranu hospodářské soutěže zjistí skutečnosti nasvědčující tomu, že zadavatel porušil kvalifikovaným způsobem postup předepsaný pro zadávání veřejných zakázek, má povinnost zahájit řízení o správním deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách.“

Mezi účastníky není sporné, že dne 5. 6. 2014 uzavřel zadavatel s vybraným uchazečem (společnost MORYS s.r.o.) smlouvu na plnění předmětné veřejné zakázky. Stalo se tak ještě před rozhodnutím žalovaného (jeho rozhodnutí je ze dne 16. 6. 2014, rozhodnutí předsedy žalovaného pak ze dne 12. 11. 2014). Ze shora uvedených důvodů v citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. března 2015, č. j. 4 As 249/2014-43 tedy zdejší soud dovozuje, že postup žalovaného, který po uzavření smlouvy na veřejnou zakázku správní řízení zastavil, neboť návrh žalobce na zahájení správního řízení se stal žádostí zjevně bezpředmětnou podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, je postupem zákonným. Napadené rozhodnutí zároveň netrpí žádnými nedostatky, jež by vyvolávaly jeho nepřezkoumatelnost. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V.

Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. 1. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu